

til at vælge mellem udsættelse af selve afgørelsen om foranstaltning og udsættelse af en fastsat foranstaltnings fuldbyrdelse. Den førstnævnte fremgangsmåde vil der antagelig ikke være megen brug for i praksis, og den er derfor nærmest medtaget *ex tuto*.

Når man bortser fra den nævnte udtalelse i § 82, stk. 2, (nu § 86, stk. 2), rejser udkastet det spørgsmål, i hvilket omfang der gennem lovregler kan og bør øves indflydelse på *valget af foranstaltning* i det enkelte tilfælde. Det følger af lovens specialpræventive hovedformål, at der må være en betydelig valgfrihed for retten. Kommissionen anser det for givet, at der ikke til den enkelte gerningstype kan knyttes regler om, at kun bestemte foranstaltninger kommer i betragtning over for handlinger af den pågældende type. Regler af bindende eller vejledende art må derfor høre hjemme i lovens anden del om retsfølgerne. Udkastet indeholder i så henseende dels nogle almindelige bestemmelser i kap. 23, dels vejledende regler om de enkelte foranstaltninger.

§ 83 (nu § 87) anviser en bindende begrænsning i rettens adgang til at idømme „frihedsberøvelse“. Reglen er begrundet med, at der — også ud fra grønlandsk retsopfattelse — må lægges vægt på forestillingen om et rimeligt forhold mellem lovovertrædelse og samfundsreaktion. Kommissionen kan slutte sig til denne tanke, men foreslår bestemmelsens formulering ændret. Som ovenfor nævnt finder man ikke begrebet frihedsberøvelse heldigt. Det foreslås derfor at erstatte det med en opregning af de foranstaltninger, som i særlig grad kræver en hensyntagen til lovovertrædelsens art, men da det ikke skønnes muligt at sætte skarpe skel, er kommissionen standset ved udtrykket „tvangsarbejde, tvangsuddannelse, forvaring og andre særlig indgribende foranstaltninger“. Samtidig foreslås det at give det øvrige indhold af § 83 en mere smidig formulering, således at den ikke udtømmende angiver de i betragtning kommende hensyn. Det vigtigste formål med § 83 er efter kommissionens opfattelse at fremhæve, at der må foreligge en lovovertrædelse af alvorligere karakter. De hensyn, som yderligere må tages i betragtning ved anvendelsen af tvangsarbejde etc., er angivet i reglerne om disse foranstaltninger. Kommissionen har dog ment, at man ikke i § 83 bør nøjes med at betone lovovertrædelsens objektive karakter, men at det af pædagogiske grunde må anses for heldigt at indføje også hensynet til gerningsmandens personlighed i denne generelle bestemmelse om anvendelse af særlig indgribende foranstaltninger. Kommissionen har da valgt at lade de i udkastets § 83 under nr. 1—4 nævnte hensyn udgå og at bevare hovedindholdet af denne opregning i en mere kortfattet formulering: hovedvægten lægges på, om der er tale om et forhold af alvorligere karakter, og afgørelsen heraf sker på grundlag af en bedømmelse både af lovovertrædelsen og af gerningsmandens personlighed. Med de foreslåede ændringer vil det formentlig være klart udtrykt, at der må lægges vægt på et rimeligt forhold mellem gerning og retsfølge, men der er på den anden side bevaret et nødvendigt spillerum for domstolene, og bestemmelsen svækker ikke den selvstændige betydning af reglerne om de enkelte foranstaltninger. Kommissionen har overvejet, om en sådan vejledende bestemmelse bør knyttes til udkastets § 82, stk. 3, (nu § 86). Man har dog foretrukket at bevare en selvstændig paragraf herom, og det foreslås at udelade § 82, stk. 3, som overflødig. Angivelsen af lovovertrædelsens karakter overføres til § 83, og det skønnes ubetænkeligt at give afkald på henvisningen til det i § 82, stk. 2, (nu § 86, stk. 2) nævnte specialpræventive formål.

§ 84 (nu § 88) om de hensyn, der i særlig grad kan begrunde, at en mindre indgribende eller slet ingen foranstaltning idømmes, kan kommissionen tiltræde med nogle få ændringer.

I §§ 92, 95, 96, 98, 100, 101, 104, 105, 106 og 108 (nu §§ 97, 100, 101, 102, 104, 106, 107, 110, 111 og 113) findes mere specielle bestemmelser om hensyn, der kan begrunde an-